

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **F. K.**, st. příslušnost: Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2023, č. j. X, ve věci správního vyhoštění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Spornými otázkami v posuzované věci bylo, jestli správní orgány stanovily dobu neoprávněného pobytu v souladu se zákonem, jestli v návaznosti na to uvážily o době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území a jestli byl pobyt žalobce neoprávněný už od prvního dne po ukončení pobytu z důvodu zániku pracovního vztahu, jestli žalobce věděl o tom, že jeho pobyt je neoprávněný a jestli byl zjištěn skutkový stav v souladu se zákonem.
2. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 8. 2023, č. j. X, který žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného

rozhodnutí (dále jen „ZPC“). Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, činila šest měsíců.

3. **Žalobce v žalobě** namítal, že napadené rozhodnutí chybně vymezilo dobu protiprávního stavu. Podle žalované byl neoprávněný pobyt žalobce v období od 17. 5. 2023 do 15. 8. 2023. Z provedeného dokazování však vyplývá, že zrušení pobytové karty bylo vloženo do SIS II až dne 12. 6. 2023. To naznačuje, že měl žalobce patrně po ukončení pobytu danou lhůtu pro vycestování, a proto neoprávněný pobyt má být datován od 13. 6. 2023 do 15. 8. 2023. To je podstatně kratší časový úsek, a proto měl být postup vůči žalobci příznivější než cestou správního vyhoštění na dobu šesti měsíců. Žalobce odkázal na § 50 odst. 1 ZPC, který upravuje lhůtu pro vycestování po ukončení pobytu. Dále žalobce namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), protože žalovaná nezjistila skutečný stav věci ohledně maďarské právní úpravy, respektive lhůty pro vycestování. Je nesmyslné, aby pobyt cizince byl nezákonný hned prvním dnem po ukončení povoleného pobytu z důvodu zániku pracovního vztahu. Žalovaná nepostupovala podle § 174a ZPC, protože za poměrně krátkou dobu neoprávněného pobytu ukládá správní vyhoštění, navíc za situace, kdy žalobce o svém neoprávněném pobytu nevěděl.
4. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná se podrobně přezkoumatelným způsobem vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Je v zájmu každého státu, aby na jeho území setrvali pouze cizinci, kteří dodržují účinné právní normy. Žalobce neuplatnil v žalobě novou námitku, ke které by se žalovaný podrobně nevyjádřil v napadeném rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou naprosto shodné s odvolacími. Za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a napadené rozhodnutí je přiměřené opatření.
5. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Soud **ze správního spisu** zjistil z hlášení o ubytování, že žalobce byl ubytovaný na ubytovně Horní v Brně od 4. 5. 2023 do 3. 8. 2023. Ostatní skutečnosti ve správním spise odpovídají tomu, co je uvedeno v napadeném rozhodnutí jakožto jednomu celku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované.
7. **Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o vyhoštění** stanovil počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území smluvních států“), v souladu s § 118 odst. 1 ZPC od okamžiku vycestování žalobce z území členských států Evropské unie (dále jen „EU“). Do doby, po kterou nelze žalobci vstup na území, se nezapočítává podle § 118 odst. 4 ZPC doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.
8. Správní orgán I. stupně vycházel ze zjištění Policie České republiky, krajského ředitelství Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Přerov (dále jen „OPKPE Přerov“), zejména ze zjištění uvedených v úředním záznamu hlídky, z fotokopie cestovního dokladu UZB č. X, který žalobce předložil při

pobytové kontrole dne 15. 8. 2023, z maďarského povolení k pobytu č. X platného do 1. 11. 2024, z výpisu z lustrace v dostupných evidencích Policie České republiky, z protokolu o výsledku žalobce ze dne 15. 8. 2023, z výsledku hledání v databázi daktyloskopických karet, ze závazného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky, žádosti o informace zaslané Ředitelství služby cizinecké policie, Národní situační centrum ochrany hranic, Skupina informačních systémů a komunikace Praha (dále jen „ŘSCP - SISK“) a z jeho odpovědi ze dne 15. 8. 2023.

9. Skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) neoprávněně, vyšla najevo dne 15. 8. 2023 v 8:20 hodin, kdy byl žalobce kontrolován hlídkou OPKPE Přerov na sjezdu na dálnici D46 ve směru na Prostějov na km 12,5 u obce Brodek u Prostějova. Žalobce na výzvu k prokázání totožnosti předložil pouze fotokopii identifikační strany cestovního dokladu Uzbekistánu č. X, kterou měl v mobilním telefonu a dále maďarské povolení k pobytu č. X platné do 1. 11. 2024. Lustrací bylo zjištěno, že toto maďarské povolení k pobytu prochází schengenskou databází SIS II jako věc odcizená, ztracená nebo neoprávněně užívaná, přičemž pátrání ze strany Maďarské republiky bylo vyhlášeno dne 12. 6. 2023. Po ukončení platnosti maďarského povolení k pobytu žalobce nevycestoval a na území členských států EU a ČR pobýval neoprávněně. Pobytem na území ČR bez platného oprávnění k pobytu tak žalobce naplnil hypotézu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 ZPC.
10. Proto správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem řízení o vyhoštění. Žalobce při výsledku dne 15. 8. 2023 uvedl údaje ke své totožnosti a svému bydlišti. Na uvedené adrese bydlí v rodinném domě s manželkou, dítětem, sourozenci a rodiči. Žalobce vystudoval střední školu a pak pracoval na farmě. Z důvodu nedostatku práce a malého platu se rozhodl opustit Uzbekistán a odletěl 30. 3. 2023 do Turecka, odkud letěl do Maďarska. Přiletěl na svůj cestovní pas shora citovaný, který se momentálně nachází na ubytovně X v X. Žalobce v Maďarsku pracoval asi měsíc, protože dostal povolení k pobytu. Dne 30. 4. 2023 se žalobce rozhodl opustit Maďarsko a vycestoval do ČR, protože tu má známé. Přijel do Prahy, kde bydlel u kamaráda asi týden a pak se vydal do Brna za kamarádem, ubytoval se na ubytovně Horní a začal brigádně pracovat. Dnes měli namířeno do práce, ale stala se jim nehoda, ke které byla přivolána hlídka cizinecké policie. Na otázku, zda si je vědom skutečnosti, že mu byl v Maďarsku ukončen pobyt, žalobce uvedl, že to nevěděl. Na dotaz, jestli si vyzvedl v Maďarsku povolení k pobytu a jestli tam pracoval nebo bydlel, žalobce uvedl, že ano, povolení si vyzvedl a také tam bydlel a pracoval. Vycestoval, protože chtěl navštívit známého a dostal dovolenou. Na otázku, jestli si je vědom, že po ukončení pobytu nemůže pobývat na území ČR, uvedl, že teď už ano. Na otázku, jestli si je vědom skutečnosti, že nemůže jako občan Uzbekistánu pobývat v schengenském prostoru a v ČR bez platného oprávnění k pobytu nebo víza, žalobce uvedl, že ano, že toho si je vědom. Na dotaz, jestli se obává nějakého postihu v případě návratu do Uzbekistánu nebo je mu známa nějaká jiná překážka nebo důvody, které by mu bránily vycestovat a vrátit se do Uzbekistánu, žalobce uvedl, že ne, neobává se ničeho a do své vlasti vycestovat může. V Uzbekistánu s ním nebylo vedeno žádné trestní řízení. Ve své vlasti nemá žádné problémy se státními orgány. V případě návratu domů mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení ani žádný trest. Žalobce o azyl v ČR ani žádné jiné zemi EU nepožádal. Žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, návykové látky neužívá a společnou domácnost s občanem ČR nebo EU nesdílí. Na území EU nebo schengenského prostoru nežije osoba, vůči které by jeho případné vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života. Rovněž na území EU

nebo schengenského prostoru nežije osoba, která je zcela nebo částečně odkázaná na jeho péči, nelze-li tuto péči zajistit jiným způsobem. Žalobce dále uvedl, že v Uzbekistánu nevlastní nic, dům je rodičů, ale může se tam vrátit. Vůči ČR nebo jinému státu EU nemá žádné vazby (společenské, kulturní apod.), závazky nebo pohledávky a rovněž zde nevlastní majetek. V případě udělení správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Do svého odjezdu se bude zdržovat na ubytovně Horní v Brně. Žalobce uvedl svůj telefon a že rozumí tomu, že porušil zákon a je mu to líto.

11. Maďarská strana na výzvu sdělila, že pracovní povolení č. X, vydané žalobci, bylo na základě rozhodnutí příslušných orgánů Maďarska dne 16. 5. 2023 zrušeno, jelikož pracovní poměr byl žalobci ukončen. Žalobce v současné době na území Maďarska nemá platné povolení k pobytu.
12. Žalobce se dle svého vyjádření při výsledku rozhodl opustit Maďarsko dne „31. 4. 2023“ a setrval v ČR do 15. 8. 2023, kdy ho kontrolovali příslušníci OPKPE Přerov. Žalobce na území smluvních států přicestoval dle svého vyjádření dne 30. 3. 2023 a dne 30. 4. 2023 vstoupil do ČR v době, kdy využil svého oprávnění pobývat na území ČR, které mu vyplývalo z Úmluvy k provedení dohody ze dne 14. 6. 1985, čl. 21, tj. pohybovat se po dobu nejvýše tří měsíců během jakéhokoli šestiměsíčního období na území ostatních členských států. Toto oprávnění mu uplynulo dne 16. 5. 2023 zrušením platného povolení Maďarska a ode dne 17. 5. do 15. 8. 2023 tak na území ČR žalobce pobýval neoprávněně po dobu 91 dní.
13. Správní orgán I. stupně posuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce v rozsahu podle § 174a ZPC. Z vyjádření žalobce vyplynulo, že nemá zdravotní problémy, nejedná se o osobu nadměrného věku co do možnosti vnímat a snášet důsledky správního vyhoštění. Pobyt žalobce na území smluvních států nebyl natolik dlouhodobý, aby si cizinec vybudoval nějaké hlubší sociální, kulturní či obdobné vazby. Žalobce sám uvedl, že nemá v ČR ani EU žádné rodinné příslušníky, příbuzné nebo kamarády. Správní orgán I. stupně přihlédl i k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (čl. 8 odst. 2) a Listině základních práv a svobod (čl. 14 odst. 5). Žalobce vstoupil na území smluvních států výhradně za účelem možného zaměstnání a nevytvořil si zde žádné rodinné, kulturní ani společenské vazby. Žalobce při výsledku uvedl, že na území ČR ani EU nemá žádné rodinné příslušníky, příbuzné nebo kamarády a nevytvořil si zde žádné užší vazby. Žalobci je 28 let a je muž bez zdravotních obtíží. Je ženatý a má dítě. V ČR pobýval od 30. 4. 2023. Žalobce má zázemí zajištěné v Uzbekistánu, kde bydlí v rodinném domě s rodiči, manželkou, dítětem a sourozenci.
14. Na žalobce se nevztahuje překážka vycestování. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky č. ZS56365 se na žalobce žádná překážka vycestování nevztahuje. Správní orgán I. stupně stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup, v trvání šesti měsíců, tedy v dolní hranici zákonem stanoveného rozpětí, vzhledem k relativně krátké době, po kterou k porušení platných zákonů na území ČR ze strany žalobce docházelo, vzhledem k jeho spolupráci se správními orgány a ke skutečnosti, že dobrovolně vycestuje domů. Stanovená doba šesti měsíců má především preventivní charakter a má být dostatečným ponaučením, aby se napříště žalobce obdobného protiprávního jednání vyvaroval, a proto, že zájmem státu je v tomto případě dodržování veřejného pořádku. Správní orgán I. stupně žalobce poučil, že ho zařadí podle § 119 odst. 1 ZPC do informačního systému smluvních států.

15. Žalobce v odvolání uvedl námitky totožné jako v žalobě.
16. **Žalovaná se v rozhodnutí o odvolání** ztotožnila se skutkovými a právními závěry správního orgánu I. stupně. Ze sdělení Maďarska vyplynulo, že pracovní povolení bylo v Maďarsku žalobci dne 16. 5. 2023 zrušeno, protože jeho pracovní poměr byl ukončen a žalobce neměl nadále na území Maďarska platné povolení k pobytu. Žalobce se mohl na území ostatních členských států EU v době platnosti dlouhodobého pobytu volně pohybovat v souladu s čl. 21 schengenské prováděcí úmluvy¹ po dobu nejvýše tří měsíců (90 dnů) během jakéhokoliv šestiměsíčního období (180 dnů) za podmínek uvedených v článku 6 schengenského hraničního kodexu², tedy dne 30. 4. 2023 byl oprávněn ke vstupu a pobytu na území ČR do 16. 5. 2023 na základě maďarského povolení k pobytu. Podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 (dále jen „nařízení“) jsou státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze I (kde je uveden Uzbekistán) povinni mít při překračování vnějších hranic členských států vízum. Protože žalobci bylo maďarské povolení k pobytu zrušeno a vízum neměl, byl jeho pobyt na území ČR v době pobytové kontroly dne 15. 8. 2023 neoprávněný, a to již od 17. 5. 2023.
17. Ohledně námitky, že zrušení pobytové karty bylo vloženo do SIS II až dne 12. 6. 2023, žalovaná uvedla, že 12. 6. 2023 je datum vyhlášení pátrání, kdy žádající země (Maďarská republika) zavedla do schengenského informačního systému uvedený doklad, protože žalobci byl pracovní poměr ukončen dne 16. 5. 2023. Přestože žalobci bylo uděleno povolení k pobytu na území Maďarské republiky, přicestoval do ČR za prací a pracoval zde. Dopouštěl se tedy dalšího protiprávního jednání, které mohlo být posuzováno jako výkon výdělečné činnosti bez oprávnění.
18. Žalovaná shledala jako nedůvodnou odvolací námitku, že nebylo dostatečně zjištěno, zda žalobci měl být vydán v Maďarsku stejně jako v ČR výjezdní příkaz k vycestování. Žalobce neměl na území Maďarska podle odpovědi maďarských orgánů oprávněný pobyt. Pokud by žalobce pobytovým oprávněním disponoval, nebylo by s ním zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Naopak by byl zvolen mírnější postup, a to zahájení řízení o povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 1 ZPC. Podmínkou takového postupu je, aby žalobce byl držitelem pobytového oprávnění v jiném členském státě EU, což v rozhodný okamžik žalobce nebyl. Ani odkaz na obdobu českého výjezdního příkazu, který uděluje cizinci policie nebo ministerstvo podle § 50 ZPC, neopravňuje cizince k pobytu v ostatních členských státech EU, ale slouží výhradně k umožnění řádného vycestování z území a vztahuje se pouze na území ČR, nikoliv k cestování po členských státech EU. V případě, že by na území Maďarska plnil žalobce účel pobytu, na který mu bylo jeho pobytové oprávnění vydáno a na adrese pobytu v Maďarsku si přebíral poštu, byl by informován, že jeho pobytové oprávnění bylo zrušeno. Z vyjádření žalobce při výsledku však vyplývá, že dne 30. 4. 2023 přicestoval do ČR a pobýval tedy mimo území Maďarska. Maďarské orgány, které povolení zrušily, k tomu musely mít důvod a cizinci by zcela jistě umožnily řádné vycestování, ale nikoliv cestování po státech EU, neboť k tomu za daného stavu cizinec potřebuje platné vízum nebo oprávnění k pobytu. V předmětném řízení je žalobci vytýkán neoprávněný pobyt na území ČR a povinnosti

¹ Úmluva k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích

² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob

správního orgánu není zkoumat, zda členský stát EU, který povolení cizinci zrušil, mu ze zákona umožní řádné vycestování, ale to, zda je cizinec oprávněn k pobytu na území ČR, což v době pobytové kontroly nebyl.

19. Žalobce ani v průběhu odvolacího řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly vést k opačnému závěru, než k jakému dospěl správní orgán I. stupně ohledně dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní vyhoštění vždy zasáhne do života cizince, avšak v tomto případě jde o zásah odpovídající závažnosti zjištěného protiprávního jednání a osobní situaci žalobce.
20. Žalovaná shledala dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce šesti měsíců jako přiměřenou. Doba byla uložena v zákonem stanoveném rozpětí pěti let, s ohledem na délku neoprávněného pobytu i na spolupráci žalobce. Jedinou polehčující okolností je nevědomost o neoprávněném pobytu.
21. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná
22. Správní vyhoštění je administrativní opatření, které je správní orgán povinen učinit, pokud jsou splněny jeho zákonné předpoklady (zde předchozí zjištěný neoprávněný pobyt cizince). Jde o opatření, které má za cíl ukončit protiprávní pobyt cizince na území ČR. Správní orgán přitom nepřezkoumává zákonnost postupů, který vedly ke skutečnosti, že pobyt cizince je neoprávněný, tím spíše, jestliže šlo o maďarské povolení k pobytu, tj. správní akt jiného státu s odlišnou národní právní úpravou. Podle rozsudku NSS č. j. 10 Azs 152/2016-29 totiž „v řízení o přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele uloženého z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze podrobit přezkumu předcházející rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu. I přes vzájemnou obsahovou návaznost se tato rozhodnutí vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení k jejich vydání jsou prováděna v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním je vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví“.
23. Současně správní orgán nepřezkoumává, jestli cizinec o svém protiprávním (neoprávněném) pobytu věděl. Jinými slovy, zavinění se nezjišťuje a neprokazuje. Subjektivní názor žalobce na oprávněnost či neoprávněnost jeho pobytu nemá na uložení správního vyhoštění vliv. Při ukládání správního vyhoštění nelze zohlednit subjektivní okolnosti, na základě kterých k neoprávněnému pobytu cizince došlo (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 152/2016-29). Tyto právní závěry platí i pro posuzovanou věc. Žalobce nepředložil žádné rozhodnutí maďarského správního úřadu nebo soudu, podle kterého by bylo rozhodnutí o ukončení jeho pobytu v Maďarsku zrušeno.
24. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nebyly zjištěny žádné překážky, pro které by nebylo možné správní vyhoštění žalobci uložit. Neoprávněný pobyt v délce téměř dvou měsíců je intenzivním porušením právních předpisů pobytu cizinců v ČR, že bylo zcela namístě zahájit řízení o správním vyhoštění a žalobci ho uložit (shodně rozsudek NSS č. j. 1 Azs 164/2020-24, bod 23).
25. NSS a krajské správní soudy opakovaně konstatovaly, že za důvodný se pro vedení řízení o správním vyhoštění obvykle považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu, sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů

v oblasti pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Azs 262/2018-40, č. j. 7 Azs 98/2018-27 nebo č. j. 3 Azs 304/2017-34 a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „uvedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“

26. Neopodstatněná je námitka, že **správní orgán I. stupně v rozporu se zákonem stanovil dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU**. Tato doba může činit podle § 119 odst. 1 písm. b) ZPC nejvýše pět let. Správní orgán má v tomto rozmezí možnost správního uvážení.
27. V souladu s § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené.
28. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení o době šesti měsíců použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.
29. Ostatně, žalobce neuvedl, v čem mělo spočívat překročení či zneužití správního uvážení. Ve srovnání s jinými obdobnými případy jsou opatření uložená žalobci přiměřená (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 1 A 16/2021-31, kde šlo o dva roky a první překročení doby povoleného pobytu o šest měsíců, nebo rozsudek téhož soudu č. j. 16 A 7/2021-17, kde šlo o dva roky, rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 42 A 3/2021-19 s vyhoštěním na dva roky, či rozsudek Krajského soudu v Brně, č. j. 32 A 7/2021-56 s délkou vyhoštění na dva roky po pouhém jednom dni neoprávněného pobytu).
30. Soud nepřisvědčil námitce **nezákonného zásahu do soukromého a rodinného života** žalobce. Podle § 174a odst. 1 ZPC při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
31. Podle vlastního vyjádření žalobce vede soukromý a rodinný život v Uzbekistánu, kde má zázemí a kde žijí jeho manželka, dítě, rodiče a sourozenci v rodinném domě. Žalobce před

vyhoštěním pracoval v Maďarsku a výslovně při výsledku potvrdil, že v EU nesdílí s nikým společnou domácnost a že v EU nežije žádná osoba, vůči které by bylo vyhoštění žalobce nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. V EU není žádná osoba, která by byla odkázána na péči žalobce. Žalobce nemá vůči žádné osobě v EU vyživovací povinnost, nemá v EU žádné vazby, majetek ani pohledávky. Ostatně, žalobce ani nic konkrétního k této námitce neuvedl ve správním ani soudním řízení. Proto nebylo namístě zabývat se podrobněji aplikací čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturou NSS, a proto také nebylo namístě vydat rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území podle § 50a ZPC.

32. Správní orgán I. stupně neměl možnost zvažovat, jestli žalobci uloží správní vyhoštění anebo neuloží, ani neměl možnost žalobci správní vyhoštění „prominout“. NSS v rozsudku č. j. 3 Azs 234/2017-28, shrnul, že „z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života“.
33. Neexistuje žádné subjektivní právo žalobce na pobyt v ČR nebo EU. Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Pokud žalobce neměl potřebné pobytové oprávnění, a přesto pobýval na území ČR a EU, je zcela v souladu se zákonem, že správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění a vzal v úvahu konkrétní okolnosti případu, což se projevilo uložením zákazu pobytu na území ČR ve značně nižší výměře, než je horní hranice stanovená zákonem.
34. Soud shledal jako nedůvodné žalobní námitky, že správní orgány v rozporu se zákonem stanovily dobu neoprávněného pobytu, uvažily o době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, že pobyt žalobce nebyl neoprávněný už od prvního dne po ukončení pobytu z důvodu zániku pracovního vztahu, a že skutkový stav zjistily v rozporu se zákonem. Žalobce do zjištěného skutkového stavu nevnesl důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce nepředložil ani nenavrhł žádné důkazy, které by jeho tvrzení prokázaly. V posuzovaném případě byly naplněny zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění.
35. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které ho podřadily a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 17. ledna 2024

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně